

ZA DON BOSKOVE PRIJATELJE

LETO III.

8. SEPTEMBRA 1971

ŠT 3.

MATI boljšega svetà

Vprašam Te, kdo si ti?

Jezusova mati sem!

Blagor Ti, ker si verovala,
Božjo Besedo ohranila v sebi,
jo dala Svetu in ji bila zvesta
do uničenja in vstajenja!

Druga Eva si!

Prva daje življenje — smrt
Ti daješ življenje — večnost.

Brez Tebe bi ne imeli Kristusa,
brez Tebe bi ne vedeli,
da je Bog naš Oče.
Brez Tebe, bi bilo življenje tema,
brez Tebe, bi samo smrt imela smisel.

S Teboj, Marija,
nam zvezde ne sevajo zaman!
S Teboj, Marija,
se nam trnje spreminja v rože!

Ti si Mati boljšega sveta!

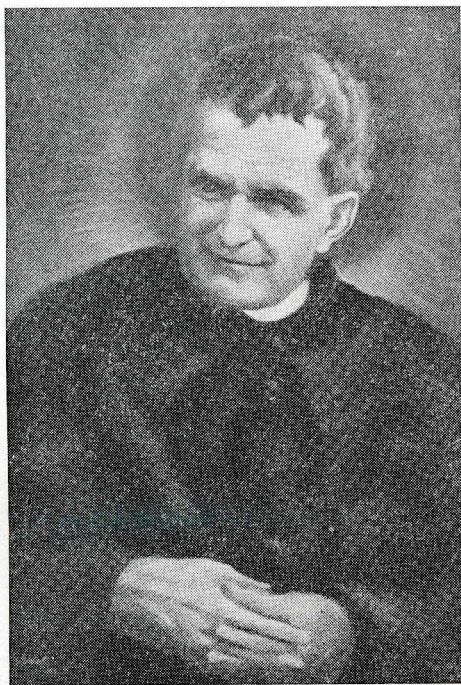

stk

Za don Boska jutri

Pravijo, da že lepo število let ni bilo take vročine v Rimu kakor letos. Živo srebrno se samo dviga, še ponoči se ne odpove plezanju. To je klima, ki uspa-va in miri delo salezijancev na 20. občnem zboru. Dobesedno v potu svojega obraza iščejo don Boskov obraz, ki bi najbolj učinkovito govoril mladini in ljudem jutrišnjega sveta.

Zbrali so se iz vseh koncev sveta. Vseh je okrog 240, predstavljajo 76 inspektorij, pripadajo 33 narodnostim.

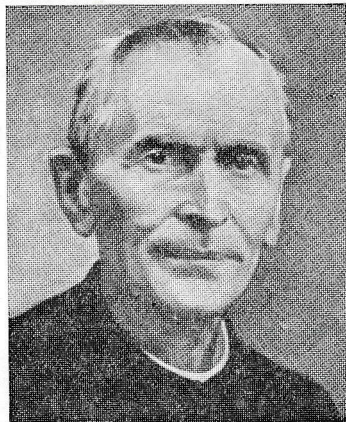

Manjkajo samo Čehi, Slovaki in Mađžari. Srednja starost članov zborovanja je 49 let: zrelo gledanje na svet.

Dva meseca so že zborovalci na delu. Nič jih ne more in ne sme ustavljati. Šele zadnja dva tedna avgusta se bodo smeli nekoliko oddahniti. Potem pa spet naprej, dokler ne bo delo končano.

Zelo bi se zmotili, če bi mislili, da so se salezijanci nenadoma zbrali zato,

da bi »skombinirali« neko novo družbo, dosedanjo pa zavrgli.

Don Mihael Rua

V sto letih obstoja salezijanske družbe je bilo takih zborovanj že devetnajst. Vsakih pet let so se shajali predstavniki družbe in obravnavali položaj v kateri se nahaja.

Prvo tako zborovanje je bilo septembra 1877. Okrog don Boska se je zbralo 23 predstavnikov nove družbe, ki jo je on ustvaril. Vseh salezijancev je bilo tedaj 361, postojank pa 18. Po

Don Pavel Albera

petem sestanku so bili ti možje dela naveličani besed. Vendar jih je don Bosko opozoril: »Nikakor se pre nagliti. Od tega zborovanja bo v veliki meri zavisela bodočnost naše družbe.« Tako je zasedanje trajalo cel mesec.

Na tretjem zboru leta 1883 v Valsalichah v Turinu je don Bosko izjavil: »Potruditi se moramo, da bomo spoznali naš čas in se mu prilagodili.« Don Boskovo življenje je šlo k zatonu. V skrbeh je bil za družbo. Opredeliti je bilo treba osnovne poteze salezijanskega duha in dela. Takole je don Bosko vzpodbujal sobrate na zborovanju: »Kar bomo tukaj določili, bo morale veljati za deset, dvajset, za sto let; moramo napraviti kakor slikar, ki je dejal: slikam za večnost.«

Don Bosko je umrl 31. januarja 1888. Poldrugo leto nato je don Rua sklical občni zbor pod geslom: »Don Boskov duh nas bo razsvetljeval in vodil.«

Medtem se je število salezijancev podvojilo in prav tako zavodov. Na sedmem občnem zboru leta 1895 je bila zavest vseh: uskladiti vzgojo s časom. »Vsak dan bolj je čutiti, kako potrebna je celostna verska vzgoja mladine, da bo kos posebnim potrebam našega časa. Malo bi napravili salezijanci, če ne bomo pripravili mladine, ko zapušča naše zavode, za solidno versko življenje v svetu.«

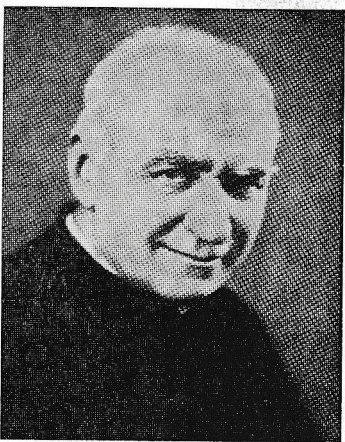
Don Rua je umrl 6. aprila 1910. Na enajstem občnem zboru je bil za vrhovnega predstojnika izvoljen don Albera. Tedaj je vstal don Rinaldi in prebral z listka don Boskovo napoved z dne 22. novembra 1877: moj drugi naslednik bo don Albera. Vsakdo od navzočih je začutil, da je don Bosko še vedno živ med njimi in vodi družbo.

Naslednjih osem občnih zborov je dalo med drugim nove vrhovne predstojnike: leta 1922 Filipa Rinaldija, leta 1932 Petra Ricaldoneja, leta 1952 Renata Ziggiottija in leta 1965 Alojzija Riccerija.

Družba je medtem zavzela svetovno razsežnost. Število članov se je dvig-

Don Filip Rinaldi

Don Peter Ricaldone

Don Renato Ziggiotti

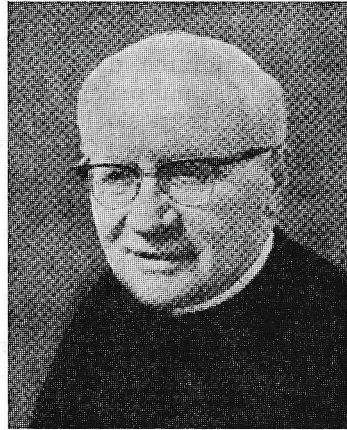
nilo nad 20 tisoč. Ni bilo že skoraj duhovne in vzgojne dejavnosti, ki bi se ne lotili. Zlasti so se namnožile župnije, kot center vseh mogočih dejavnosti.

Prišel je koncil in z njim širina v dojemaju človeških stvarnosti. Salezijska družina je začutila potrebo po poglobljenosti. Devetnajsti generalni kapitelj, ki se je odvijal prvikrat zunaj Turina, v Rimu, leta 1965, je dojel vso težo odgovornosti pred problemi novega sveta, ki je nastajal. Z ene strani salezijsko delo v razvitih deželah ob hudi krizi poklicev, z druge strani nujnost pomoči na duhovnem in vzgojnem področju v nerazvitih deželah.

Od tedaj je minilo šest let. Pokoncilski duh je zajel vso Cerkev in salezijsko družbo. Iz starega, okostenelega, se poraja novo življenje, ki pa ne stoji več, temveč nevzdržno hiti na-

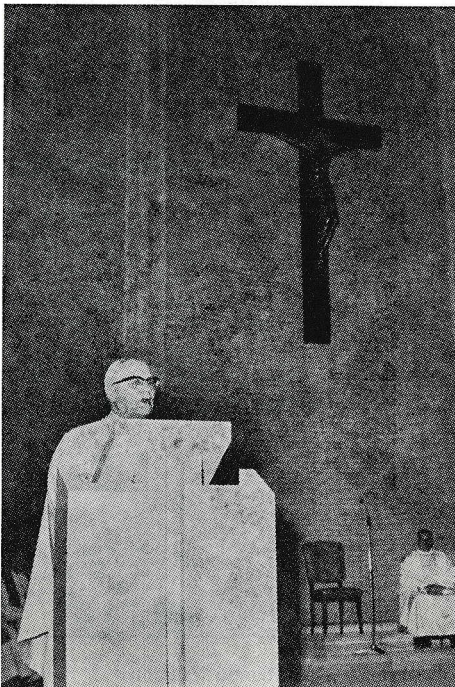
prej... Ob stoletnici salezijske družine, 20. občni zbor, ki je obenem izredni, išče spet don Boska, ki bi bil zmožen odgovoriti na duhovne potrebe mladine jutrišnjega dne.

stk

Don Alojzij Ricceri

Enaindvajset tisoč na delu

Minilo je sto let salezijske družbe. Don Bosko **vstopa s svojimi sinovi** v drugo stoletje, v katerem bo 6 in pol milijarde ljudi, od teh pa 4 milijarde mladine pod 25 letom starosti. Eden samo od osmih mladih bo iz Zahoda. Za tak svet se mora pripraviti salezijska družba. Toda ta svet niso samo številke, so nove ideje, nova spoznanja, nove krize in novi izredni dosežki znanosti in tehnike. Bo še prostora za duhovne vrednosti? Bodo te duhovne vrednosti nehale razdvajati ljudi, ali pa jih bodo končno začele povezovati v eno samo družino v bratskem sožitju?

S podobnimi mislimi so prihiteli v Rim inspektorji in delegati na 20. izredni občni zbor. S seboj nosijo delo in mnenja 21. tisoč salezijancev.

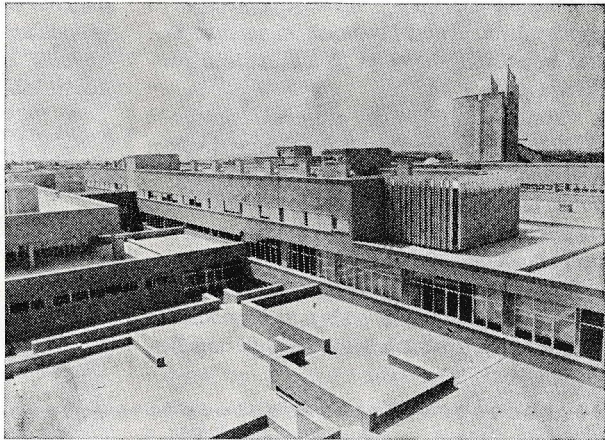
Sprejem v novi centralni hiši na periferiji Rima je prisrčen. Po večerji 8. junija ima vrhovni predstojnik prvi »večerni govor« po molitvah. Pozdravna beseda in vzpodbuda navzočim zborovalcem.

Med njimi so izredno zaslužni možje. Lorenzo Bertolusso prihaja iz Amazonskih pragozdov, velik misijonar in pionir. Don Vigano je inspektor v deželi, kjer je pred kratkim zmagal marksistični socialni sistem na demokratičen način, Čile. Sicer pa je salezijanska družba prisotna v skoro vseh vrstah socialistično urejenih državah: Žerdin Štefan, Dermota Valter, Pavičič Nikola in Gulešić Franjo prinašajo

Kongu, kjer je čutiti utripe nove Kitajske, in kot inspektor Vietnama, borbo tega ljudstva za svobodo. Don Molloy iz Združenih držav prinaša pričevanje naraščajoče plime mladinske kontestacije.

Vsi ti in drugi prinašajo izkušnje današnjega sveta. Na zboru bodo skušali najti odgovor na probleme in podobo obnovljene družbe.

**Nova glavna hiša v Rimu
(v ozadju cerkev)**

izkušnje iz najbolj demokratične od njih, iz Jugoslavije. Potem so predstavniki Poljske, kjer dela preko tisoč salezijancev po župnijah. Iz Cube je prišel don Borgonovo, priča novih izrednih družbenih

Problem današnje mladine je za salezijanca najbolj pereč. Ni več tista, ki jo je imel don Bosko okrog sebe. Toda prav tako potrebuje prebujanja in rasti večnostne razsežnosti v sebi. Kako vzgojiti

**Prihod slovenskih
predstavnikov (v sredi)
na generalni kapitelj**

sprememb Fidela Castra. Don Acquistapace je prvi salezijanec, ki je prodril do Pekinga in tako potrdil don Boskovo napoved. Sedaj se seveda nahaja v Hong-

v mladih ljudeh smisel za duhovnost in in večno življenje v Bogu, je ves problem salezijanskega dela. Zato so se zbrali salezijanci na posvet v Rimu.

Za tako odgovorno delo je treba tudi odgovorne priprave salezijanca. Vrhovni predstojnik je v otvoritvenem govoru naglasil nujo po svetosti članov družbe: »Ali daje naš organizem, kakor deluje danes, salezijancu potrebni nadnaravni polet? Ima družba sredstva, da vodi salezijanca v današnjih okoliščinah k svetosti? Bo treba poiskati druga sredstva?« To je osnovni problem. »Iskanje in rešitev problemov pa se morata gibati med dvema tečajema,« nadaljuje vrhovni predstojnik, »med izvorom, ki je don Bosko in prihodnostjo, ki jo nakazujejo znamenja časa.«

»Obnova torej ne pomeni uničenja družbe ali ustanovitev kake druge družbe. Pač pa je prav ta družba poklicana, da se obnovi, medtem ko mora ostati bistveno ista, kakršno je hotel don Bosko po božjem navdihu.«

Zelo obširen govor je don Ricceri sklenil z izrazi zaupanja v Marijo Pomočnico: »Na praznik Brezmadežne 1887 je don Bo-

sko dejal svojim salezijancem: Hodili smo po varni poti, ne moremo zgrešiti. Marija nas vodi! (MB XVII, 439). Če je Marija bila vodnica našemu očetu, mar ne bo tudi nam, ki hočemo v brezpogojni zvestobi don Bosku delati za to, da bi družba izšla iz tega zborovanja kakršna mora biti?« Zberimo se okrog Marije, kakor apostoli v dvorani zadnje večerje in jo ponižno prosimo: »Marija, bila si varna vodnica našemu očetu ob rojstvu naše družbe, bodi tudi nam na poti, ki nam jo je odkazala božja previdnost, da bomo povedli našo družbo k pravi in učinkoviti obnovi, k njeni novi pomladi.«

Od otvoritvenega govora, dne 10. junija, sta minila že dva meseca. To je bil čas študija in razglabljanja, izmenjave mnenj in preučevanja dokumentov. Vročina raste. Treba bo izpreči za dva tedna, da se motor ohladi. Potem pa z novim zagonom k cilju.

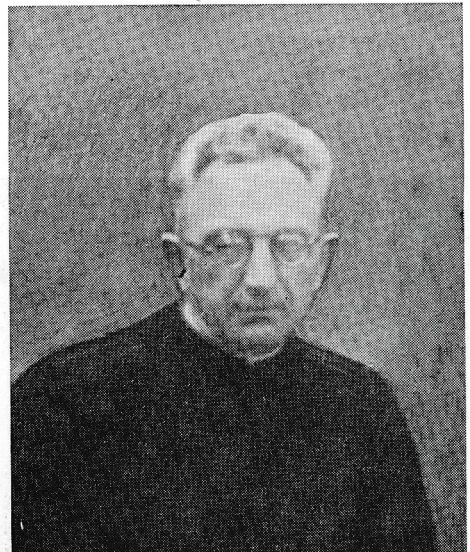
stk

Večerni sij

Duhovnik, ki obhaja 60 let mašništva, ima pogled uprt samo še v večnost. Vse pa kar je minilo, še ni tako daleč, da bi ne pustilo sledov, še ni pokopano v pozabo, še stoji. Med vidnimi spomeniki je cerkev Marije Pomočnice na Rakovniku, med nevidnimi, duhovniki pa premnogo še živečih. Graditelj je jubilan, biseromašnik, g. dr. Franc Walland.

Slovenska salezijanska družina, h kateri spadajo razen salezijancev še Hčere Marije Pomočnice, sotrudniki in prijatelji, dolguje mnogo velikemu pionirju pri ustvarjanju in širjenju don Boskovega duha in dela med našim ljudstvom.

Zato so mašni jubileji lepa prilika, da to dragi osebi priznamo. Prvo tako priliko so pristrčno lepo in salezijansko domače pripravile salezijanke na Bledu 8. avgusta ob 18. uri. Srebrnomaš-

nik je pristopil k oltarju. Spremljala sta ga nekdanji inspektor Jakob Avguštin in hišni kaplan in duhovni vodja, Štefan Vogrin. Bil je kakor Mojzes med dvema, ki sta ga podpirala, ne toliko z rokami kakor z glasom. Ves

prizor maše in petje sester sta bila povezana v eno samo duhovno doživetje, ki mu je dal priložnostno razlago dr. Janez Jenko z orisom biseromašnikova življenja in dela. Na kraju je narava sama sprožila čudovit strel z možnarjem: svetel blisk z mogočnim treskom.

Druga prilika za veselje je bila v rojstni župniji v Lescah. Bila je name-

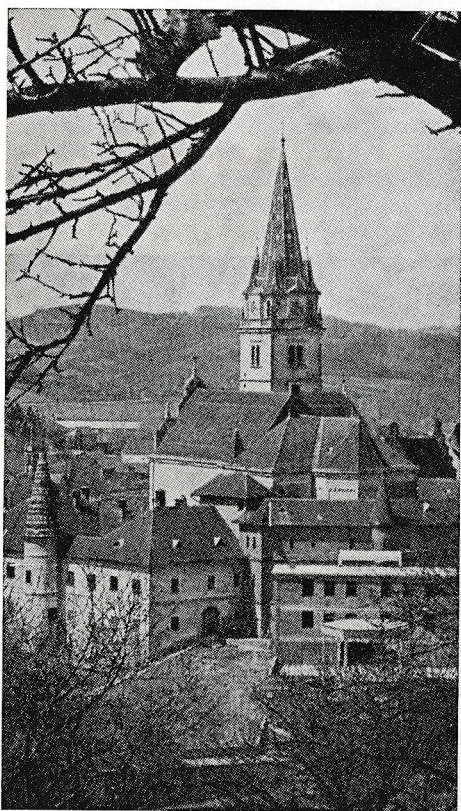
njena predvsem vernemu ljudstvu in ožjim prijateljem slavljenca.

Tretjo priliko za izraz zahvale pa bo jubilat po božji volji doživel na žegnanju Rakovniške Marije Pomočnice, ko mu ga bo dala domača rakovniška družina.

Dragemu biseromašniku želimo še leta duhovne in telesne moči, njemu v veselje, prijateljem pa v duhovno korist.

Marija v Zagrebu in Bistrici

Našim prijateljem bo gotovo všeč novica, da so na Marijanskem in mariološkem kongresu v Zagrebu in Mariji Bistrici, don Boskovi sinovi aktivno sodelovali.

loškem kongresu v Zagrebu in Mariji Bistrici, don Boskovi sinovi aktivno sodelovali.

Nimamo še vseh podatkov, a tisto nekaj je razveseljivo. Predvsem je sodeloval pri organizaciji marijanskega romanja v Bistrico naš sobrat Štuhec Franc. Salezijanske župnije, posebno ljubljanske in okoliške so se častno odzvale povabilu našega nadpastirja in z avtobusi poromale k Mariji Bistrici na praznik Marijinega Vnebovzetja.

Zlasti pa je hvalevredno, da kar trije naši sobratje sodelujejo s svojimi znanstvenimi predavanji na mariološkem kongresu v Zagrebu. To so profesorji Georg Söll iz Münchena, Dominik Bertetto iz Rima in Gnolfo Ivan iz Soverata v Italiji.

Medtem ko je marijanski kongres namenjen predvsem vernemu ljudstvu, da bi spoznavalo поблиže pravi nauk Cerkve o Mariji in da bi zvesto gojilo češčenje in zaupanje do Marije, božje Matere, je namen mariološkega kongresa znanstveno razglabljanje verskih resnic o Materi božji.

Na tem šestem mariološkem kongresu v Zagrebu, ki sledi za tistim v Fatimi, bodo znanstveniki teologi skušali prikazati predvsem češčenje Matere božje med krščanskim ljudstvom v dobi od 6. do 11. stoletja.

Tako je prof. Georg Söll govoril o pomenu moralnih vrednot božje Matere v katoliški Cerkvi v zgodnjem

srednjem veku in koliko so te vrednote pripomogle k razvoju nauka o Mariji in pobožnosti do nje v času od Častitljivega Bede do sv. Anzelma Kanterberijskega.

Zanimivo je, da je tedanji katoliški svet pod vplivom sv. Avguština videl v Mariji predvsem svetopisemsko močno ženo, ki ni storila nikakega greha, in ki je učinkovito pomagala krščanskemu ljudstvu. V njej gleda srednji vek kot na Pomočnico v vseh nadlogah in potrebah. Zato rastejo cerkve njej v čast po vsej zahodni Evropi kot npr. v Aachnu, Remsu, Maria-Einsiedelnu, Monseratu. Množijo se molitve Mariji v čast in priprošnja, in prav tako posebne maše, zlasti v soboto, ki je

še posebej njej posvečena. Pisatelji poudarjajo njene kreposti: vero, čistost, pokorščino, uboštvo... Pri tem igra veliko vlogo simbolika. Marija je lilija, najpogosteje pa jo primerjajo s svilo (pisatelj Alkuin), smaragdu, golobici, zlasti pa poudarjajo njeno devištvo, kakor npr. Ratadram. Beda Častitljivi in Raban Maver pa pripovedujeta celo o zaobljubi devištva, ki naj bi jo napravila Marija v templju. Že tudi razpravljajo, zlasti Beda in Remigij, o Marijinem brezmadežnem spočetju.

Podobno sta, vendar z drugih vidikov, predstavila češčenje Matere Božje v srednjem veku tudi druga dva salezijanska profesorja.

NIŠ - v centru naše diaspore

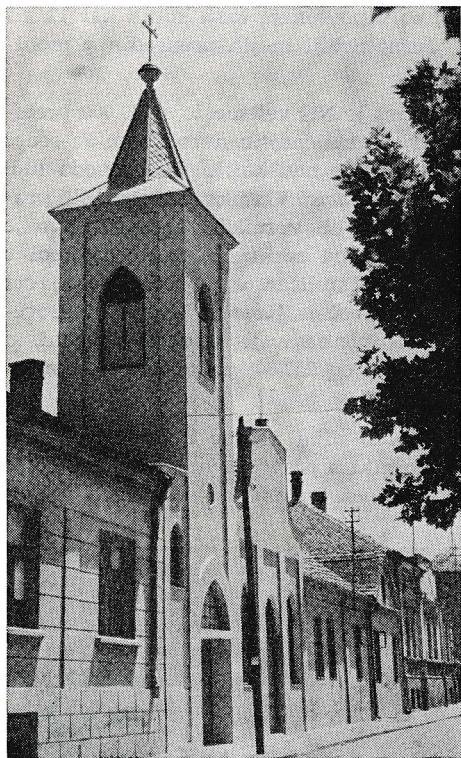
Po enajstih letih požrtvovalnega misijskega dela v Nišu, dosedanji župnik in dekan, Herman Habič, zapušča to

»srce« Balkana in Srbije in odhaja na podobno delo v Beograd. Zato je uredništvo Zvona naprosilo tega dolgoletnega

ПОЗДРАВ ИЗ НИША

delavca v dispori, da nam pove kaj o življenju in delu med katoličani, in o vtisih, ki jih ima s stiki s pravoslavni kristjani. Prav rad se je odzval, čeprav je tudi sedaj v počitnicah stalno na delu.

V rimskih časih se je mesto imenovalo Naissus, kar pomeni mesto ob vilinski reki Nisi. Tu je bila doma sv. Helena, tu se je rodil njen sin Konstantin, slavni vojskovodja in cesar, ki je dal po dolгих stoletjih preganjanja krščanstvu svobodo z milanskim odlokom leta 313. Mesto je bilo važno vojaško in kulturno središče in sedež škofije. Ostanke nekdanjih starokrščanskih cerkva so še danes vidni in pričajo o njih lepoti. Mesto so porušili leta 441 Huni, znova ga je pozidal bizantinski car Justinijan I (527—565), a so ga Slovani znova uničili ob svojem naseilitvenem navalu.

Potem so se časi spremenili. Nastala je velika in močna srbska država Nemaničev, ki so Cerkev organizirali v samostojno celoto v povezavi s Carigradom, kot verskim žariščem. Vernikov rimskega

obreda ni bilo že tedaj, razen priseljenih tujcev, med katerimi so bili zlasti Dubrovničani. Ostanek le-teh je še danes živ v Janjevem pri Prištini. Imeli so posebne pravice glede svojih verskih običajev. Tako je ostalo več ali manj, samo še v težjih okoliščinah, po propadu srbske države, pod Turki.

V preteklem stoletju so za katoliške družine v Nišu skrbeli duhovniki, ki jih je pošiljal skopski nadškof. Potem je Sveti sedež l. 1897 imenoval djakovskega škofa Strossmayerja za apostolskega administratorja vseh katoličanov v tedanji Srbiji. S tem je bilo boljše poskrbljeno za duhovno življenje tamkajšnjih katoličanov. Med njimi je bilo zlasti veliko zlatarjev in pekov s Kosova. Zlasti se je njih število povečalo v času graditve železnice Beograd—Niš—Sofija—Carigrad. Precej se jih je za stalno naselilo v Nišu.

V arhivu niške občine je shranjena prošnja škofa Strossmayerja za gradnjo katoliške cerkve. Zgradil jo je leta 1887. Vilibald Čok iz reda kamaldulskih menihov. O tem priča spominska plošča v niški cerkvi.

Število katoličanov se je povečalo tudi po prvi svetovni vojni. Zanje je skrbel kot apostolski administrator za Srbijo mons. Hrdy Ferdinand, od leta 1919 do 1927. Nato je bila župnija poverjena v oskrbo frančiškanom iz Bosanske province. Vodili so jo do leta 1940. Za njimi je sedem let vodil župnijo prvi slovenski duhovnik v Nišu, mons. Viktor Zakrajšek, sedaj župnik in dekan v Trziču na Gorenjskem. Že on je začel akcijo za gradnjo nove cerkve in župnijskega doma v Nišu. Delo mu je preprečila druga svetovna vojna. Leta 1947 se je vrnil v Slovenijo.

Na prošnjo beograjskega nadškofa dr. Ujčiča so prevzeli skrb za župnijo in diasporo slovenski salezijanci. Prvi je bil Vekoslav Kastelic, ki je umrl leta 1950. Sledil mu je najprej Žalar Jakob, za njim že pokojni Vinko Sraka do leta 1960, in slednjič Herman Habič.

V »salezijanski dobi« niške župnije so pridno pomagali v diaspori Kouter Štefan, Podkubošek Karel, Zajec Ciril, Hor-

vat Anton, Jamnik Franc, Mlinarič Jože, ki je pravkar odšel v afriške misijone, in Kovačič Alojz, ki je še vedno zvesto na svojem mestu.

Župnija je imela največ vernikov med drugo svetovno vojno: okrog 5 tisoč. Bili so to slovenski begunci-pregnanci iz Štajerske, ki so jih pregnali nacisti iz njihovih domov. Pri Mariji Pomagaj, katere kopijo so prav tedaj oskrbeli, so se zapupno zbirali in pri njej iskali tolažbo in moči za bodočnost. Vsi so se srečno vrnili domov. Mnogi se še sedaj radi spominjajo s hvaležnostjo gostoljubja, ki so ga bili deležni v Srbiji.

Ozemlje niške župnije je zelo prostrano. Skupaj z diasporo je veliko skoro kot

saj so v povojnem času kupili kar 12 hiš v Južni Srbiji in jih preuredili v molilnice.

Danes je Niš velemesto s 180.000 prebivalci najrazličnejših narodnosti. Je sedež pravoslavne nadškofije. Ima seveda tudi svojo univerzo. Vladika in duhovniki pravijo o svojih vernikih: naše ljudstvo je verno, ni pa cerkveno, to je, ne hodi v cerkev. Katoličanov je sedaj nekaj čez 2000, največ iz Kosova, Bosne in Slovenije. Adventistov je okrog 500, cigani, ki jih je okrog 25.000, pa se imajo za muslimane.

Največ stika imamo duhovniki, sestre in verniki s pravoslavno Cerkvijo. To je razumljivo. Saj živimo sredi med pravo-

Slovenija. Segajo do Makedonije in bolgarske meje. Najbližja kapela je v Aleksincu, 34 km od Niša, najbolj oddaljena pa Ravnareka, 126 km, ki ima lepo kamenito cerkev sv. Barbare, dograjena leta 1934. Kapelo imamo še v Leskovcu. Posvečena je presveti Bogorodnici.

V drugih krajih, kjer živi večja skupina katoličanov, nimamo bogoslužnega prostora. Božja služba je kar v zasebnih stanovanjih. Takih mest je sedaj osem, a bilo bi jih lahko še več. Zdi se, da so adventisti bolj pridni od naših vernikov,

slavnimi verniki, in veliko naših vernikov je poročenih z njimi.

Leta 1956 sva s tedanjim župnikom Jakobom Žalarjem naredila prvi obisk niškemu vladiki dr. Jovanu Iliču. Povod za obisk nama je dalo pismo, ki je po pomoti prišlo na urad naše cerkve namesto k njemu. Ko naju je vladika zagledal se je začudil: »Kaj naj to pomeni, da prideta k meni katoliška duhovnika?« Pripomnil je, da je minilo že 30 let, ko je prišel iz Mostarja za niškega vladiko, a ga še noben katoliški duhovnik ni obiskal. Od te-

daj so se prijateljski obiski nadaljevali, medsebojno zaupanje raste, in tako tudi med nami in pravoslavnimi duhovniki in verniki.

Pravoslavni zelo slabo obiskujejo nedeljsko službo božjo. Duhovniki malo pridigajo, verouka sploh nimajo. Tudi verske časopise malo berejo verniki. Moliti ne znajo, zlasti mlajši ne. Cerkvениh porok je zelo malo. Tudi število krstov pada. Kar pa še dobro držijo verniki so pogrebi z duhovnikom, in občasne obredne spomine na rajne. Ti so najboljši vir dohodkov za vzdrževanje duhovnikov in njih družin. Za svoje rajne pravoslavni verniki zelo veliko žrtvujejo in radi darujejo... Ni čudno, če pravijo pravoslavni duhovniki: »Ostali bomo le še pogrebni uslužbenci!« Glede duhovniškega naraščaja je slišati tolažilne novice, da se obrača na boljše. Sicer pa se mi je vladika potožil, da ima njegova eparhija-škofija okrog 50 župnij praznih. Kar se tiče celibata, nas mnogi blagrujejo: »Vi se vsaj lahko posvetite službi Cerkvi in duhovni vzgoji ljudstva, ki v današnjih časih naglo izgublja smisel za duhovnost. Duhovna puščava se širi. Z njo tudi razvrat in neredi...« Tako nam tožijo.

S civilno oblastjo imamo sicer dobre odnose in je prav zato nerazumljivo, da nam ne dovoli adaptirati dotrajano župnišče.

V Nišu delujejo poleg salezijancev zlasti sestre in sicer mariborske šolske sestre v bolnišnicah in križarice iz Djakova, ki delujejo v sanatoriju. Zelo delaven je tudi odbor za reveže in bolnike.

Niško cerkev smo začeli obnavljati po načrtih inž. Plečnika leta 1960. Krasí jo lep marmornat oltar obrnjen k ljudstvu. Vsa je na novo prepleskana. Vstavili smo

nova okna, venecijanski pod, namestili nove klopi iz jesena. Velika in lepa zakristijska omara je delo Slovenca A. Leskovca, kakor tudi novi okvir slike Srca Jezusovega. Lani, ob 20-letnici nižkih »Brezij«, pa je tudi podoba Marije Pomagaj dobila nov pozlačen okvir, dar inž. Karla Rustija. Novi lestenci, luči, svečniki pa so darovi naših vernic in sotrudnic. Končno smo obnovili l. 1964 še zunanost cerkve, zlasti zvonik, ki je obložen z umetnim kamnom. Sedaj preostane še delo za novo župnišče...

Kaj pa duhovna gradnja? Leta 1963 smo imeli v naši župniji prvi misijon. Vodila sta ga naša misijonarja Rebek Stanko in rajni Jože Kreslin. Uspeh tega misijona je bila vrnitev lepega števila naših vernic v Cerkev. Od tedaj je v naši cerkvi živo in vzorno sodelovanje pri božji službi. Mnogo težje je v diaspori, kjer ni bogoslužnih prostorov. S težavo smo uredili kapelo v Aleksincu in Leskovcu. Pri tem nam je pomagal pokojni ljubljanski nadškof Vovk. Tako smo lahko kupili v Aleksincu zidano hišo in opustili hišo iz blata. Enako smo v Leskovcu opustili nekdanjo kovačnico in kupili lepo in veliko hišo, kjer je prostora za kapelo, in stanovanje za duhovnika in sestre, ki so zlasti tu v diaspori silno dragocene in veliko draga storiyo med našimi brati.

Največji dolžniki pa smo beograjskemu nadškofu dr. Bukatku, ki nam zelo veliko pomaga in z ljubečo skrbjo spremlja delo don Boskovih sinov tu na Balkanu v diaspori.

Ali je drzna trditev, da je prvo zunanje poslanstvo slovenske Cerkve duhovna pomoč pravoslavnim bratom na Balkanu in vzdrževanje v verskem življenju med njimi živečih katoličanov?

Herman Habič

+ SAJKO VINKO

klerik salezijanske družbe. Blag, miren in požrtvovalen, je našel nepredvideno smrt pri kopanju v bližnjem kopaljšču na Kodeljevem. Nesreča se je zgodila 28. julija popoldne. Med življenjem in smrtjo je visel še do 11. avgusta. Pokopan je na domačem pokopališču v Rogaški Slatini. Mir njegovi duši!

Nove maše

Omenili smo vam že letošnje novomašnike. Veseli se jih Cerkev, vesela jih je slovenska Cerkev, zlasti pa jih je vesel don Bosko. Vsakdo od teh mladih ljudi, ki jih je Gospod posvetil v službo božjemu ljudstvu, je svet zase: z vsemi lepotami in dragocenostmi, ki jih nosi v sebi vsaka božja stvar. Pa tudi s pomanjkljivostmi, da bi se

ne zdeli nad-ljudje, da bi zmogli dojemati človeško revščino in slabost, in pa da bi mogli rasti in pomagati rasti svojim bratom in sestram v pravega človeka, ki mu je za zgled Kristus sam.

Naj vam, dragi prijatelji, predstavimo vsaj z nekaj potezami njihov praznik. Počitniški čas je, za naše novomašnike pa je čas jezikovnih tečajev, zato ni bilo lahko zbrati vse potrebno, da bi bilo poročilo o njih bolj izčrpno. Vendar boljše nekaj kakor nič.

Zrim Mirko

Doma je iz skrajnega severovzhodnega kota naše domovine, v Kuzmi. Sosednja župnija je evangeličanska, Gornji Slaveči. Mogoče so prvič v zgodovini katoličani in evangeličani doživljali v tem kraju skupaj skrivnost Kristusove daritve v bratski povezavi. K običajnemu verskemu ljudskemu prazniku, kakor ga doživlja prekmursko ljudstvo ob novih mašah, je bila dodana ganljiva ekumenska nota. Pred novomašnikom v cerkvi je govoril evangeličanski farar g. Kovač. Misli, ki jih je povedal, so ganile vse pričujoče vernike zaradi globine in ekumenske prisrčnosti.

Slapšak Ciril

Novomašne slovesnosti so za nami. Veliko jih je bilo. Tudi veličastne so bile. Vsa pisanost dogodkov, običajnih ceremonij, kakor tudi iznajdljivosti poedincev ali cele skupnosti je že stvar preteklosti. Kaj pa je ostalo? Ostalo je še kakšno pripovedovanje, fotografije, magnetofonski posnetki... In še nekaj je ostalo: ostali so spomini... vtisi... Mogoče tudi kakšno spremenjeno mišljenje, srce, življenje... Verjetno pa tudi tesnejša medsebojna povezanost v molitvi.

To je ostalo od novomašnih slovesnosti na novi življenski poti tudi novomašnikom. Res je, da bo od tega pisane repertoarja še marsikaj zbledelo pod novimi vtisi, ki jim jih bo prineslo novo duhovniško življenje. Jedro pa bo

gotovo ostalo. Mogoče bo to prav blagoslov staršev za novo pot. Ne bi vam rad tega pripovedoval, če bi sam ne doživel.

Bilo je na novi maši Cirila Slapšaka v Šentrupertu. Ne vem, ali je bil ta blagoslov še zato toliko bolj pretresljiv, ker se je z njim njegova mati poslovila še od zadnjega sina, ali pa mogoče tudi zato, ker je hotela z njim napolniti vso praznino prezgodaj umrlega moža in očeta?

Vsega ne vem. Vem pa, da je govorila »močna žena« — mati, ki se zaveda sinovega poslanstva in svoje materinske vloge. Da ne bi pokvaril izbranih in globokih besed, ki so se izklesale ob razmišljanju pri samotnem opravljanju kmečkih del, vam jih navajam dobesedno:

»Dragi sin! Dan, ki ga danes praznujemo, je naredil sam Gospod. Sam Gospod te je poklical na delo v svoj vinograd. In Ti si se temu klicu odzval. Zakaj močnejši je bil klic božji, kakor ljubezen do doma in do rodne grude. In prav si storil! Vse naše življenje je tako kratko, tako hitro mine. V cerkvi pa so ti napisali: „Ti si duhovnik vekomaj!“ Vekomaj si duhovnik, dragi

sin! Ta zavest naj te spremlja vse življenje. Daj Bog, da bi bil dober duhovnik, duhovnik po srcu božjem, duhovnik, ki ne boš nikoli iskal samega sebe, temveč boš v odpovedi, žrtvi, trpljenju, ter v ljubezni do Boga in bližnjega, izgoreval kakor sveča na oltarju. Da boš pa zmogel vse križe in težave, ki te bodo spremljale v življenju, se zatekaj po pomoč k Materi božji. Ona te bo vselej uslišala, saj ona je mati in kraljica duhovnikov. Spremljale pa te bodo tudi naše molitve in moj blagoslov. Pri današnji daritvi pa se spomni tudi svojega očeta, ki ga že toliko let krije prerani grob . . . V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha . . .«

Mislím, da je dovolj lep spomin!

Maršič Janez

Nedelja, 25. julija. Sonce je sipalo svoje žarke na širono prekmursko ravnino. V pisanih prelivajočih se barvah se je stekala množica z vseh strani proti božji hiši v Beltince. Barometer slavnostnega razpoloženja se viša kakor vročina. Medtem je v Melincih na novomašnikovem domu »slovo od do-

ma«. Vzdušnje napravi pesem »Oj, hišica očetova«. V sprevedu gre novomašnik z bratom in sestro, ker nima več staršev. Pred cerkvijo pozdrav dekana-župnika Janka Škrabana. V senci mogočnih platan je natrpanih več kot 10 tisoč ljudi. Novomašnik sprejme križ, da bo mislil kakor Pavel: »Sklenil sem namreč, nič drugega vedeti med vami kot Jezusa Kristusa in to križanega.« Kristus stopa na oltar. Novomašnik drhti, ko izgovarja: »To je moje telo, moja kri...« V njegovem srcu so vsi, ki jih ljubi, živi in umrli, zlasti dragi starši! Obhajilo je trajalo dolgo, dolgo... Kako osrečujoče doživetje za novomašnika, ko tako dolgo obhaja svoje rojake. — Na novomašnikovem domu v Melincih je nato prava svatba. Menda ni nikjer na svetu tako občutena nova maša in tako slovesna kakor na Slovenskem in še zlasti v Prekmurju. Verno ljudstvo se veseli svojih duhovnikov in jih ima rado!

Zdravec Venci

Enoličnost ubija življenjsko silo, živa bitja pripelje bolj ali manj naglo v smrt. Kdor pa hoče ostati mlad in zares živeti, mu je menjavanje potrebno.

Nova maša v Odrancih. Kdo še ne pozna prekmurskih novih maš? Vsi jih poznamo. Toda v Odrancih je bila nova maša res »nova«.

Množica se je zbrala. Čakali smo na začetek. Preprosto, brez triumfalizma. Bogoslovci, novomašniki, dva spremljevalca in sorodniki. Tako pred oltar. Prvi zvoki kitare in novomašnikov peti pozdrav so naznanili začetek naše skupne daritve. Prvič sem občutil resničnost besede: »... da Bog, vsemogočni Oče, sprejme mojo in vašo daritev.« To je bila maša pri kateri smo maševali vsi. Besede, melodije, sveži obredi so nas o tem prepričali. Krasen je bil občutek, da je Kristus med nami zaradi nas. Čudovite melodije in recita-

cije pa so s svojo živahnostjo poskrbele, da smo pozabili na čas in vročino. »Tega ne bom pozabil nikoli...« »Še bi poslušal...« S temi in podobnimi mislimi smo odhajali. V rokah smo stiskali novomašne podobice, misli pa so bile pri novomašniku.

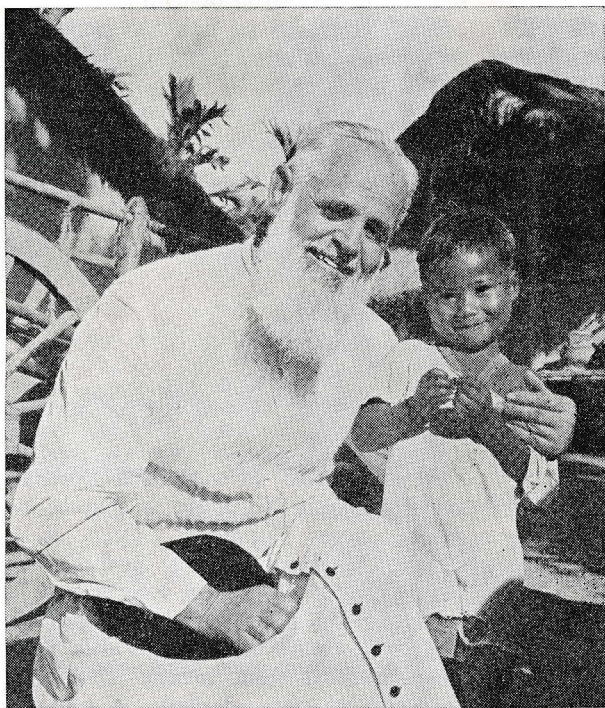
V nekaj urah smo se naučili več kakor sto dni prej, kaj pomeni, če si resnično v celoti odgovoren: popolno svobodno odločiti se za nalogo in jo izpeljati do kraja. Ker je duhovnik, ve za človeško bedo, katere ni kriv. Gre v boj v katerem se bo boril neomajno in vztrajno, kakor kmet, ki ve, da tudi najtrše delo ne jamči za uspeh in da je le vztrajni napor premaguje težave in ohrani življenje. Prevzema nase vso težo človeka, ki je odgovoren za drugega človeka, ki čuti, kako ga teži tisoč upov.

Spoznali smo kaj je dolžnost, kadar ni le prazen izraz, temveč darovanje, ob katerem se lahko sramujemo lastnih tisočerih malomarnosti in izmikanjem.

V tem svetu filantropov, ki milijone dajejo zato, da bi ljudje vedeli, je duhovnik resnični plemeniti darovatelj: gre k ponižanemu človeku, k člo-

veku v bolečinah, a ne pričakuje njegove hvaležnosti.

Bojeval se bo brez plačila v imenu globokega bratstva, v imenu Življenja v boju s smrtjo.

Škof – podoba človeka

Oreste Marengo je škof v Tezpurju v pokrajini Assam na severu Indije. Zlepa ni bolj preprostega in dobrega človeka kakor je on. Pravijo, da obvlada 15 jezikov, samo da bi mogel pomagati čim širšemu krogu ljudi. Že dvajset let je oče svoji škofiji. Probleme Indije pozna kakor malokateri, Indijo pa ljubi kakor le redki. Njegovo pastoralno delo se je razvilo v dve smeri: humanizacija — počlovečevanje ljudi s kulturnim in socialnim delom in evangelizacija.

Takole pripoveduje De Ambrogio v svojem intervjuju s škofom Marengom: »Ali res odvisi od muhavosti vetra bogastvo in revščina Indije?« »Res, od vetra je odvisno, če bodo imeli Indijci kaj jesti. Radžastan, ki je na severo-

zahodu Indije, je običajno najbolj rodovitna pokrajina. Rastlina sevaj, ki jo primerjajo zaradi obilnih proteinov mesu, raste kakor pšenica, in njeno zrnje morejo shraniti tudi cela leta. Prebivalci se ukvarjajo tudi z živinorejo. Na vsakega prebivalca pridejo vsaj dve kravi. Redno stane mleko manj kot voda. Saj je prav voda največji problem kraja. Že šest let ni padla kapljica dežja. Vročina tudi pozimi ne pade izpod 30 stopinj. Redki so vodnjaki, a še ti večinoma suhi. Ljudje hodijo po vodo peš tudi do 15 km daleč. Voda je tisočletna drama Indije. Kadar veter prinese oblake je dež, je blagostanje. Kadar ga ni, je puščava.«

Posebno so škofu pri srcu otroci, sirote. Zanje skrbi kot oče. Z mrežo do-

brotnikov po Evropi in Ameriki jih vzdržuje.

Potem je razgovor prešel na indijsko duhovnost. Ena od značilnosti je obred potapljanja v Ganges pri Alahabadu. Imenuje se kumbamela. Milijoni ga opravljajo. Prav tja so vrgli tudi pepel Gandhija in Nehruja. Indijska duhovnost, razlaga škof, gleda v čistoči telesa čistost duše. In zakaj se potapljajo v Ganges? Ker le-ta izvira po indijski mitologiji iz las boginje Šiva, ki premišljuje na Himalaji. Šiva je simbol čistosti in modrosti božje. Ves obred predstavlja predanost Bogu, združenje z njim.

Kaj potem pomeni Kristus in njegov evangelij Indiji? Škofu zablestijo oči v navdušenju. »Kaj si je mogoče misliti bolj vzvišenega kot je resnica: Bog je postal človek, da bi človek po-

stal Bog. Kaj bolj tolažljivega kot: Bog je sredi med nami, sredi naše revščine.

Kaj bolj pomirjujučega kot: Bog je je naš Oče. In lok časa: od ustvarjenja do odrešenja. Kaj zahteva? Samo spreobrnjenje srca. Kdo je naš vzor? Jezus Kristus. Kaj je učil? Ljubite se med seboj! Kako je dokazal svojo ljubezen? Umrl je za nas na križu! — Sedaj pa postavite evangelij ob katerokoli drugo knjigo, ki jo je dal človeški genij, pa boste videli, kako zgubijo na vrednosti v primeri z njim.«

Nato prijazni škof zmaje z glavo in pravi: »Koliko je žal ljudi, ki so duhovno slepi, zato so tako neprizadeti spričo evangelija!«

To velja tudi za nas kristjane, ki nam je evangelij samo literatura!

Bengalija v kotlu

Poznana nam je iz dnevnega časopisa tragedija Vzh. Pakistana, ki ga domačini imenujejo Bangla deš ali Bengalija. Teženje po neodvisnosti je

bilo zatrto v krvi, milijoni beguncev so se zatekli v Indijo. Nepopisno revščino in boleznj ne more ublažiti mednarodna pomoč.

V tem kotlu so tudi naši misijoni in misijonarji. Nahajajo se vzdolž indijske meje: Bongaun, Čapra, Rانبondo, Maliapota, Bara Andulija in druga mesta. Naš center v Krišnagarju je dobesedno poplavljen od beguncev. Tedne in tedne se je peš valila reka nesrečnežev k temu mestu. Koliko jih je padlo na poti od gladu in navora! V misijonu imamo sedaj v oskrbi nad 5000 teh revežev. Pomagajo nam mednarodne organizacije, indijska Caritas, Catholic Relief Services, Internunciatura, Oxfam in druge. Vse naše osebe, duhovniki, pomočniki, učitelji, sestre pomagajo pri strežbi gladnim in bolnim. Čeprav so misijonarji organizirali s pomočjo sester številne ambulante, ni mogoče kontrolirati vseh pojavov epidemije kolere. Ležijo bolni pod verandami, na cesti, pod drevesi, pod šotori.

»Nedolžno ljudstvo plačuje s skrajno mizerijo, boleznijo in smrtjo nesmiselno ambicioznost nekaj politikov ob skoraj popolni neprizadetosti velikih sil...«, grenko ugotavlja salezijanski misijonar don Pancolini.

Požar v Tondu

Požar je v treh urah upepelil Tondo. Same barake, najrevnejše predmestje Manile na Filipinih. Salezijanska župnija Tondo, ki jo je obiskal papež Pa-

vel VI., stoji na pogorišču. Šestdeset tisoč ljudi je brez strehe. Čez 25 tisoč ljudi se stiska na dvorišču, v halah in drugih stavbah salezijanske ustanove.

V četrtek 1. aprila letos ob 16.30 je na skrajnem robu barakarskega nase-

lja siknil plamen. Veter je ogenj ponesel kot vihar čez lesene bajte. Posejane so brez reda in ulic, brez vode. Ljudi je obšla panika. Vsi so nagonsko drveli k misijonski postojanki. Ničesar ni bilo časa rešiti, niti dragocenih šivalnih strojev, ki so jih nekateri imeli. Zvečer je veter pognal ogenj v drugo smer. Zgorelo je vse. Noč je bila kakor pekel. Med prasketanjem ognja se je slišalo vpitje ljudi, kričanje in cviljenje otrok. Dim je dušil ljudi, silil otroke k jok.

Salezijanski misijon s halami, šolami in dvoriščem je postal kakor koncentracijsko taborišče med vojno. Župnik, don Solaroli piše, da pred vrati njegovega urada tabori cela družina s petimi otroki, kokošjo, psom in prašičem. Zelo moraš paziti, da koga ne pohodiš.

K sreči je pomoč v hrani in zdravilih bila učinkovita. Ostane problem strehe. Če ta ne bo pravilno rešen, bo za ognjem pobesnel tudi človek, s skrbjo ugotavlja naš misijonar.

Pri Mariji Tolažnici v Gradcu

Mislite si kolono desetih avtobusov ali pa, zamislite si veliko obednico, kjer v eni uri obeduje v najlepšem redu in zadovoljstvu 480 ljudi. To je velika skupina slovenskih romarjev iz salezijanskih župnij. Bili so v Gradcu v nedeljo 20. junija. Namenjeni so bili v svetišče Marije Tolažnice (Maria Trost). Pet slovenskih duhovnikov je celo uro spovedovalo in kolikor oko pove, vsa množica se je med mašo zgrnila k obhajilni mizi. Ko smo proti večeru obiskali Gospo Sveto pri Celovcu in se tam pridružili še drugim stotinam

naših romanjev prav tako iz Ljubljane, je doživetje doseglo višek. Neki mož je dobro zadel: povsod napredek, tudi pri romarjih. Letos je bilo mnogo lepše kakor lani v Padovi. Vse je bilo bolj resnično romarsko in duhovno. Tista naša pesem na koncu kosila, ki smo jo stoje udarili, mi bo ostala v duši do drugega leta!»

Sedaj mnoge zanima, kam misli ta že znana velika romarska skupina drugo leto. Res, dobro se že poznamo in po štirih skupnih potovanjih mislimo že na peto. Kaj če bi se enkrat odločili za dvodnevno

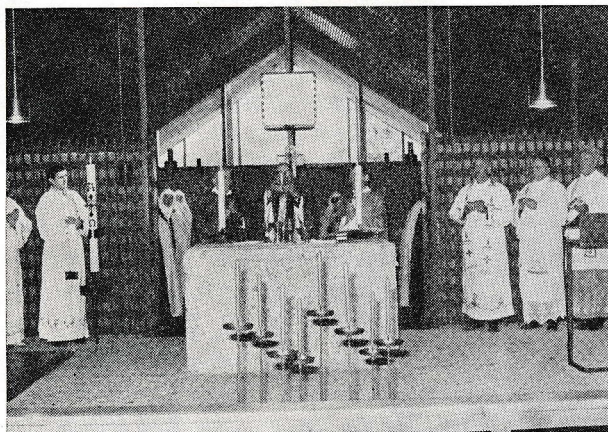
božjo pot in sicer v Marijino Celje, kamor so že šli toliki drugi? Marijino Celje je nekaj izrednega v zelenih planinah Avstrije. Toda v enem dnevu ni mogoče opraviti tega romanja. V mestecu Marijino Celje je dosti prenočišč, predvsem pa

krasna Marijina bazilika, v njej nad Marijinem oltarjem napis: »Mater gentium slavorum — Mati slovanskih narodov.

Vendar naj odločijo cilj romanja romarji sami. Časa je še dovolj.

Fr. Štuhec

V München, Dachau...

Somaševanje v dachavski kapelici karmeličank, posvečeni Jezusovemu trpljenju

Salezijanske KNJIŽICE prirejajo vsako leto stanovski študijski izlet za duhovnike. Ta izlet postane dejansko vedno pravo romanje — bolj kakor vsako drugo. Tako je bilo letos 47 slovenskih duhovnikov v Münchnu v Nemčiji. Štirikrat so skupno maševali v znamenitih cerkvah, npr. na kraju trpljenja v Dachau, v znanem romarskem mestu Altöttingu. En dan na tem izrednem romanju smo posvetili v ce-

loti študiju katehetskih zadev in od jutra do večera poslušali predavanja znamenitih nemških katehetov. Potovanje čez Veliki Klek je v sočnem dnevu nekaj edinstvenega. Tudi to smo doživeli. Drugo leto mislimo napraviti podoben študijski izlet v znano romarsko mesto Einsiedeln v Švici.

Fr. Štuhec

*Gospod nam je dal življenje ne zase,
ampak za druge!*

Don Bosko

Ali ga poznate?

Črtice iz don Boskovega življenja

5. *Kako je don Bosko znal uporabljati rek: »Boljše je sovražnik dobrega«.*

Goreč apostol, ki ga žeja po dušah, nikdar ne zna reči: zadosti. Zato tudi don Bosku ni nikdar manjkalo časa, ki si ga je seveda pritrgal od spanja, za obiskovanje mladih fantov, ki so bili zaprti po turinskih ječah. V te, od prezgodaj zbujenih strasti, zatemnele duše mladih kaznjencev se je vrinila misel, da je vsak don Boskov obisk zanje, kakor predvečer praznika ali konec misijona. Zato so šli skoraj vsi rade volje k njemu na spoved.

Ob takih prilikah so se dogajali neverjetni prizori. Med drugimi tudi ta, ki ga hočemo opisati. Don Bosku je bilo pri vsej stvari predvsem za to, da bi rešil bistvo zakramenta sv. spovedi, v ostalem pa se je prilagodil celo neotesanostim svojih spovedancev.

Postavili so se pred spovednico v vrsto. Čeprav v zaporu, vendar tudi med hudodelci vladajo nekateri strogi, čeprav nepisani zakoni.

— No ti motovilo, spravi se stran in daj mesto zadnjemu.

— Meni ne bo nihče zapovedoval. Že šest let nisem bil pri spovedi.

— Reva. Ta ni bil že štirinajst let. On ima prednost.

— Mogoče. Vendar nima tako velikih grehov, kakor jaz.

— O takih, kakor jih imam jaz, se vam še sanja ne. Pa kljub temu čakam, da pridem na vrsto.

— Ta je pa lepa. Boš mar trdil, da si večji razbojnik kot jaz? Nikogar ne pustim naprej.

Toda to tekmovanje v krščanski ponižnosti je izginilo, kakor hitro je spovednik stopil v spovednico. Mogoče še kak izzivalen pogled, potem pa se je vsak poglobil v svojo dušo.

Don Bosko se jim je smehljaj in spovedoval in spovedoval. Drug za drugim so pristopali k spovednici, prejemale odvezo, odhajali s povešenimi očmi k obhajilni mizi in tam opravili naloženo pokoro.

Tako se je spovedal eden, deset, sto in čez. Medtem pa je kaznilniška ura udarjala večerne ure, vse dokler ni pristopil zadnji.

Če bi naš oče od teh duhovnih revežev zahteval resno zunanjo zadržanje kakega meniha, koliko bi jih spovedal?

6. *Kako bi mogli, primerjaje don Boskove čase z našimi, pritrčiti, da se zgodovina ponavlja.*

Ves žalosten in zamišljen je neki deček izza ograje opazoval stotine fantov, ki so se veselo igrali pod dobrohotnim varstvom našega očeta don Boska. Ko ga je don Bosko zagledal, se je začel previdno bližati in ga vprašal: »Kako ti je ime? Od kod prihajaš? Kaj delaš?«

Na nobeno od vprašanj ni odgovoril deček. Don Bosko je že mislil, da je fant gluhonem. Zato je skušal uporabiti znamenja. Nato mu je položil roko na glavo in dejal: »Sinko moj, kaj ti je? Si bolan?«

Tedaj se je deček, prevzet od tolike dobrote, opogumil in hripavo izdaval:

»Lačen sem.«

Nekaj izmed številnih dečkov, ki so se medtem zbrali okrog njiju, je od-drvelo po hrano. Ko se je fant od-teščal — prinesli so mu kruha in sad-ja — se je pogovor nadaljeval:

— Imaš starše?

— Imam jih. Toda živijo daleč od tu.

— Kaj si po poklicu?

— Brusač. Toda gospodar me je po-gnal, ker sem preneroden.

— In nisi iskal druge zaposlitve?

— Včeraj sem bil ves dan na cesti in iskal delo. Nič nisem našel.

— Kje si prespal noč?

— Na stopnicah cerkve sv. Janeza.

— Si danes zjutraj šel v cerkev k maši?

— Sem. Toda moja duša je bila za-nič. Bil sem tako lačen.

— In kaj si mislil napraviti, preden si prišel semkaj?

— Mislil sem nekje kaj ukrasti.

— Zakaj pa nisi posil vbogajme?

— Saj sem prosil. Toda vsi so de-jali: »Tako mlad, močan in zdrav si, pojdi raje delat, namesto da bi beračil.«

Zato mi nihče ni nič dal.

— Če bi kradel bi te verjetno ujeli in zaprli.

— Ta misel me je obvarovala nesre-če. Bog se me je usmilil in me pripeljal k vam.

— Kaj si občutil, ko si nas opa-zoval?

— Sam pri sebi sem ponavljal: »Ka-ko srečni so ti fantje!«

V srcu sem jim zavidal, vendar si ni-sem upal priti bliže.

— Boš poslej prihajal ob praznikih k nam?

— Zelo rad, če mi dovolite.

— Pridi dragi sinko, pri nas te bo-mo vedno z veseljem sprejeli. Ne skrbi ne za večerjo ne za posteljo. Vse ti bomo dali. Jutri te bom popeljal k dob-remu mojstru, kjer boš imel dom, delo in kruh.

Šest let je ta fant ostal pri don Bo-sku. Vse do vojaške službe. Vse živ-ljenje je ostal hvaležen don Bosku, ki je znal z odkritosrčno ljubeznijo na-praviti iz njega človeka.

Fr. de la Hoz-V. Dermota

Jesenski romarski shod na Rakovniku

V nedeljo po Malem Šmarnu, dne 12. septembra, bomo ob-hajali zunanjo slovesnost praznika Marijinega rojstva in oblet-nico posvečenja cerkve.

V soboto 11. septembra bo ob 7. uri zvečer sv. maša s pridigo, pete litanije in blagoslov. Ponoči bo cerkev odprta. Od 11. do 12. ure bo molitvena ura.

V nedeljo bodo sv. maše od 5. do 11. ure.

Popoldanska pobožnost bo od 15.30: pridiga, pete litanije in blagoslov.

Častilci Marije Pomočnice lepo vabljeni.